ГОРДАНА СИМЕУНОВИЋ

ПАТРИЈАРХАТ, ПРИПИТОМЉАВАЊЕ

Припитомљавање траје
Целог живота
Никада се нећеш ослободити
Ни кад високо подижеш бакљу
Испред њујоршке луке
Када те широм отворених очију гледа свет
Ланцем ти је једна нога везана

Држиш се тако
Да нико не примети
Да је велика птица усуда
Спустила гнездо у твоје груди

Одричеш се себе – чаше, чиније
Просућеш све
Ништа задржати нећеш

Бићеш равна
Као идеја о прапостанку
У којој нема моје
Нема твоје

У којој се гледамо
Са чуђењем
Што смо уопште настали.

* * *

Можда је благослов
Живот провести у једној кући
Иако жудња за променом
Уме да буде неподношљива

Кад кренеш
ту је ласо које те сваки пут врати

Кућа твоја те је припитомила.

* * *

А само да можеш
До мора
Да се отиснеш на пучину
Где никакве сигурности нема
Тамо где ништа не зависи
Од тога шта ко мисли о теби.

* * *

Сваки убод иглом
Навикавање је прстију на трње
Лагано прихватање малих боли
Скупљање снаге за велику

Сврставаш мисли у ред
Провучеш конац кроз платно
Одахнеш

Слика се назире
Желиш да је видиш целу
Бол постаје неважан.

* * *

Треба савладати песму сирена
Донети поруку до обале

Али не брини
Бог поезије је видео твоје лице.

Целим путем бацаће ти мреже
Танке нити
Које ће те избавити.

* * *

Падам у сан
Као у провалију
Око тела ми се мота
Тајна
Клиска свилена марама

Не да ми да је спознам.

* * *

Успавала си се
Касниш
Замало си скувана

Време је да збациш са себе јорган
Живот прогласиш за дан
Од слободе затражиш опроштај

Жабу која те је пољубила
У наопакој бајци
Избациш једном заувек

И ситним везом попуниш
страву своје празнине.

* * *

Покварен је тај патријархат
Сачека те кад се не надаш
Удара на осећања

Сече где си најтања
Проговара мајчиним речима
Зове те – Сине

Из сваког сна те враћа
Смртно озбиљну.